

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมจากการขอความร่วมมือของ สมาชิกชมรม พุทธศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ร่วมกัน สนทนากลุ่ม (Focus group discussion) ในเรื่อง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์โดยการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อการสนทนาให้เป็นไปตามกรอบที่วางไว้ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาซึ่ง เป็นการศึกษาถึงสาเหตุต่างๆ ของการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมขึ้น ความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสม โดยแยกตามหัวข้อการพิจารณา ดังนี้คือ

1. สาเหตุที่เกี่ยวกับบุคคล
2. สาเหตุที่เกี่ยวกับสังคม
3. สาเหตุที่เกี่ยวกับยุคสมัย
4. สาเหตุที่เกี่ยวกับองค์กรสงฆ์

ในการนำเสนอผลงานวิจัยครั้งนี้ จะนำตัวอย่างของคำพูดของการสนทนาแทรกไว้เป็น ช่วงๆ เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลง่ายต่อการเข้าใจ ซึ่งการสนทนากลุ่มก็ได้ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมที่น่าสนใจหลายประเด็นและผู้วิจัยได้นำเสนอใน ประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้

สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล

พฤติกรรมหลายอย่างที่พระภิกษุ สามเณรบางรูปได้ประพฤตซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ มีหลายข้อที่กลุ่มสนทนามีความเห็นว่ามีสาเหตุมาจากความ เห็นผิดภายในตัวบุคคลเอง โดยสามารถแยกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ลักษณะนิสัยส่วนตัวของพระภิกษุ สามเณร

พระภิกษุ สามเณร เปรียบแล้วก็คล้ายๆ กับฆราวาสเพียงแต่แตกต่างกันที่ข้อปฏิบัติและ การแต่งกายเท่านั้น ซึ่งแต่ละรูปก็จะมีบุคลิก นิสัย ไม่เหมือนกัน อันเนื่องมาจากความแตกต่างกันใน หลายๆ ด้าน เป็นต้นว่า สภาพการเลี้ยงดูของครอบครัวในช่วงวัยเด็ก การได้รับการศึกษาจากหลายๆ ที่ การได้รับการอบรมสั่งสอนที่ไม่เหมือนกัน ก็ทำให้ลักษณะนิสัยส่วนตัวของพระภิกษุ สามเณร แต่ละรูปมีความแตกต่างกัน

สมาชิกได้แสดงความคิดเห็นทางด้านลักษณะส่วนตัวของพระภิกษุ สามเณร โดยการยกเอา ตัวอย่างของข่าวที่เกี่ยวกับความประพฤติไม่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้หญิง ที่นำเสนอให้ได้รับทราบ โดย สมาชิกแต่ละคนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะนิสัยของพระภิกษุ สามเณร ได้อย่างน่าสนใจ ในหลายความคิดเห็น โดยเฉพาะในข่าวที่เกี่ยวกับเรื่อง พระภิกษุ ต้องอาบัติปาราชิกเพราะเสพเมถุน กับผู้หญิง และข่าวที่พระภิกษุได้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กผู้ชายว่า

ความต้องการทางเพศโดยธรรมชาติของมนุษย์พระภิกษุก็มีความต้องการเช่นกัน โดยเฉพาะ พระภิกษุหนุ่มและพระภิกษุที่มีการบวชมานาน โดยการทำต้องอาศัยอยู่ในกลุ่มเพื่อน พระภิกษุ ซึ่งมี แต่ผู้ชายล้วน ก็จะมีความเก็บกดทางเพศสูงมาก ถ้าหากว่าถูกกระตุ้นจากปัจจัยภายนอก เช่น อยู่กับ ผู้หญิง 2 ต่อ 2 ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำให้ประพฤตินิสัยที่ไม่เหมาะสมออกมา

สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ผู้หนึ่งที่เคยบวชพระมาแล้วได้แสดงความคิดเห็นและเล่า ประสบการณ์ให้ฟังว่า “ความต้องการทางเพศของผมในขณะบวชจะมีมากกว่าตอนที่ เป็นพระวาส ซึ่งอาจจะเป็นเพราะ การเป็นพระมีข้อปฏิบัติที่ปิดกั้นในด้านนี้ ไม่เหมือนคนธรรมดาที่ดูหนังโป๊แล้ว ช่วยตัวเองให้สำเร็จความใคร่ได้ แต่พระช่วยตัวเองให้สำเร็จความใคร่ไม่ได้ เมื่อมีสิ่งมากระตุ้นก็ ทำให้ยากที่จะหยุดพฤติกรรมนั้นได้”

ผู้วิจัยได้ตั้งข้อคำถามในแนวที่ว่า เรื่องแบบนี้ น่าจะเกิดขึ้นกับพระภิกษุ สามเณรทุกรูป หรือไม่ เพื่อนสมาชิกแสดงความคิดเห็นว่า เป็นเรื่องของส่วนบุคคลไม่จำเป็นว่ามีข่าวประเภทนี้เยอะ เต็มไปหมดและมีน้องผู้หญิง ได้เล่าประสบการณ์จริงเมื่อครั้ง ไปเรียนวิชาชีพครูที่สำนักเรียนในวัด แห่งหนึ่ง ว่าเคยมีพระภิกษุได้โทรศัพท์มาพูดคุยในทำนองขู้สาว แต่บางรูปแม้จะใกล้ชิดกับผู้หญิง ก็ไม่ได้แสดงกิริยาอาการที่ไม่เหมาะสมแต่อย่างใดเลย

เกี่ยวกับข่าวของพระภิกษุเสพเมถุนนี้สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ได้เสนอความคิดอีกว่า ควร จะมีข้อกำหนดหรือข้อบังคับคัดกรองผู้ที่มาบวช เช่น อาจจะห้ามบุคคลที่เป็นลักเพศมาบวชเพื่อ ป้องกันปัญหานี้ไม่ให้เกิดขึ้น อดีตประธานของชมรมพุทธศิลป์ ได้แสดงความคิดเห็นและเล่า ประสบการณ์ให้ฟังว่า “ที่วัดบ้านผมเป็นวัดสายปฏิบัติหรือวัดป่า ก่อนที่จะบวชจะต้องนั่งขาว ห่มขาว โกงหัว ถือศีล 8 อยู่หลายวันถึงจะได้บวช แต่ถ้าปฏิบัติไม่ถึงขั้น ก็จะไม่ได้รับการอนุญาต ให้ได้บวช บางคนต้องห่มขาวอยู่อย่างนั้นถึง 5-6 ปี ยังไม่ได้บวชก็มี” แต่สมาชิกของชมรมบางคนมี ความคิดเห็นที่ต่างกันออกไป ประชาสัมพันธ์หญิงของชมรมพุทธศิลป์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “การตรวจสอบก่อนจะบวช บางครั้งก็ช่วยอะไรไม่ได้ เช่น ก่อนบวชไม่มีอาการของการเป็นลักเพศเลย แต่พอมาบวชกลับกลายเป็นลักเพศ แม้แต่บางคนที่แต่งงานไปตั้งหลายปี มีลูก แล้วยังกลายเป็นลักเพศก็เคยมี”

จากความคิดเห็นของสมาชิกชมรมพุทธศิลป์ เกี่ยวกับข่าวที่เสนอพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะนิสัยของพระภิกษุ สามเณร แสดงให้เห็นว่า แม้จะมีข้อวัตรปฏิบัติ ข้อห้าม หรือได้รับการสั่งสอน และก่อนบวชต้องได้รับการคัดเลือก แต่ลักษณะนิสัยของแต่ละบุคคลก็ทำให้พระภิกษุ สามเณร ได้ประพฤติไม่เหมาะสมกับเพศบรรพชิตตามที่ปรากฏเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์

2. เพื่อนของพระภิกษุ สามเณร

เพื่อนของพระภิกษุ สามเณร หมายถึง พระภิกษุ สามเณร บวชอยู่ก่อนแล้วที่พระภิกษุ สามเณรไปคบหาพูดคุยด้วย เมื่อคบหากันแล้วก็ต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือการได้เห็นตัวอย่างพฤติกรรมทั้งดีและไม่ดี

ในเรื่องนี้สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ได้สนใจเสนอความคิดเห็นไปในแนวทางเดียวกันว่า เพื่อนของพระภิกษุ สามเณรนั้น มีส่วนในการที่พระภิกษุ สามเณรมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้หญิง เนื่องจากว่า การมีตัวอย่างให้เห็น เช่น การที่มีพระภิกษุบางรูป พูดคุยกับผู้หญิง หรือมีพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมกับเพศบรรพชิต ซึ่งอาจจะมีผู้ติเตียนหรือไม่มีใครติเตียนก็อาจทำให้พระภิกษุที่พบเห็นมีความคิดว่าสิ่งที่เพื่อน พระภิกษุรูปอื่นทำไปนั้น เราน่าจะทำได้สมาชิกชายคนหนึ่งได้เล่าประสบการณ์ว่า “ผมเคยพบว่าพระภิกษุในวัดใหญ่ๆ ในกรุงเทพฯ บางรูปแอบมีภรรยาหรือมีผู้หญิงเข้าไปอยู่ในกุฏิที่พักรับด้วย โดยที่พระภิกษุ สามเณรในวัดนั้นต่างก็ทราบกันหมด แต่ก็ไม่ได้มีการว่ากล่าวตักเตือนแต่อย่างใด เพราะพระภิกษุรูปนั้นเป็นเจ้าอาวาส” เลยเป็นสาเหตุให้พระภิกษุ สามเณรรูปอื่นๆ อาจจะเอาอย่างในพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมนั้น นอกจากนี้ สมาชิกหญิงของชมรมพุทธศิลป์อีกคนหนึ่งที่เคยศึกษาในด้านพระพุทธศาสนาของประเทศอื่นๆ ก็ได้แสดงความคิดเห็นและตั้งคำถามขึ้นว่า “เคยศึกษาพบว่า พระภิกษุในบางประเทศเช่น จีน ญี่ปุ่น ทิเบต สามารถมีภรรยาได้ แต่ต้องประกอบพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา พระภิกษุไทยทำไมจึงมีข้อห้ามในเรื่องนี้” ผู้วิจัยได้ชี้แจงข้อสงสัยในส่วนนี้ว่า พระพุทธศาสนาในประเทศนั้นเป็นคณะนิกายกับพระพุทธศาสนาในประเทศไทย เนื่องจากว่าในประเทศไทย เป็นนิกายหินยาน ซึ่งนิกายหินยานนี้มีความเชื่อว่า พระภิกษุ สามเณรจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัด และไม่อนุญาตให้มีการเปลี่ยนแปลงพระธรรมคำสอนต่างๆ เด็ดขาด ส่วนในบางประเทศเป็นนิกายที่เชื่อว่าพระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาและยุคสมัย

เหรียญชมรมพุทธศิลป์ได้เสนอความคิดเห็นว่า “จากที่มีพระภิกษุ สามเณรบางรูปได้พบเห็นตัวอย่างจากการที่พระภิกษุบางประเทศมีภรรยาได้ อาจจะทำให้พระภิกษุ สามเณรในบ้านเราเกิดความต้องการเช่นเดียวกันก็เป็นได้” จากความเห็นเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า การเอาอย่างเพื่อนของพระภิกษุ สามเณร เกี่ยวกับพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมที่เป็นเรื่องหญิง เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่มี

ความสำคัญมากต่อการมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณรบางเหล่า ด้วยเหตุว่าข้อห้ามหรือบทบัญญัติของพระพุทธศาสนามีความเข้มงวด ทำให้พระภิกษุ สามเณรต้องอยู่ในกรอบและสำรวมไว้ซึ่งกิริยามารยาทและจิตใจ ดังนั้นเมื่อมาเห็นตัวอย่างที่ไม่ดีหรือเห็นว่าแม้แต่เพื่อนพระภิกษุ สามเณรยังมีการผิดศีลเลยได้ จึงขาดความยังคิดและเลียนแบบตัวอย่างนั้น

3. ความเข้าใจเกี่ยวกับพระธรรมวินัยของพระภิกษุ สามเณร

พระภิกษุ สามเณร ที่บวชใหม่ได้ชื่อว่า นวกะ แปลว่า ผู้บวชใหม่ ความหมายของ นวกะนั้นหมายถึง พระภิกษุ สามเณรที่บวชยังไม่เกิน 5 พรรษา (5ปี) โดยตามหลักของพระธรรมวินัยหรือธรรมเนียมของสงฆ์ ผู้ที่บวชไม่เกิน 5 ปี จะต้องประพฤติอยู่ในโอวาทของพระอุปัชฌาย์หรืออยู่รับใช้พระอุปัชฌาย์ตลอด 5 ปี เพื่อฟังคำสั่งสอนต่างๆที่พระภิกษุ สามเณรควรรู้จะไปเดินธุดงค์หรือแสวงธรรมที่อื่นๆ ไม่ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้พระที่บวชนั้น ได้รู้ถึงพระธรรมวินัยอย่างถ่องแท้หรือถ้ามีข้อสงสัยก็จะได้ถามพระอุปัชฌาย์ได้

ข่าวต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและนำมาอ่านให้สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ได้รับทราบนั้น มีหลายข่าวที่สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ได้แสดงความคิดเห็นว่า พระภิกษุได้ประพฤติไม่เหมาะสม เพราะเกิดจากการที่มีความเข้าใจในพระธรรมวินัยคลาดเคลื่อนไป เช่นข่าวที่พระภิกษุได้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กชาย โดยที่สอบสวนแล้วพบว่า พระภิกษุรูปนี้เคยต้องอาบัติปาราชิกมาแล้วแล้วกลับมาบวชใหม่ ซึ่งตามพระธรรมวินัยแล้วไม่สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ ภายหลังพระภิกษุรูปนั้นได้ให้การว่าที่กลับมาบวชเนื่องจากไม่ทราบเกี่ยวกับพระธรรมวินัยในข้อดังกล่าว

นอกจากนี้สมาชิกชมรมพุทธศิลป์คนหนึ่งได้เล่าให้ฟังว่า มีเพื่อนด้วยกันได้ไปบวชเรียนอยู่ในสำนักเรียนแห่งหนึ่ง โดยก่อนที่จะบวชได้ขอพอกับผู้หญิงคนหนึ่ง เมื่อบวชไปแล้วก็ยังติดต่อกันอยู่เหมือนเดิม เนื่องจากไม่ทราบว่าป็นข้อห้ามของพระภิกษุ สามเณร รวมทั้งความไม่พร้อมของตนในการทำสัลให้บริสุทธิ์ก่อนการบวช

ที่ปรึกษาชมรมพุทธศิลป์ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ผู้ที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ไม่มี ความเข้าใจในพระธรรมวินัยอย่างเพียงพอ อันเนื่องมาจากสถาบันที่ให้การบวชแก่พระภิกษุ ไม่ได้มีการสั่งสอนอบรมอย่างจริงจัง เช่นการบวชก็จะสอนเป็นภาษาบาลี โดยที่ผู้บวชนั้นคงไม่มีความเข้าใจในภาษาบาลีอยู่แล้ว และบางที่ถ้าพระอุปัชฌาย์ที่เป็นผู้บวชให้ก็ไม่มีความเข้าใจในภาษาบาลีแล้ว ก็ยิ่งทำให้เกิดความไม่รู้ในพระธรรมวินัยกันทั้ง 2 ฝ่าย” นอกจากนี้กลุ่มสมาชิกชมรมพุทธศิลป์ยังเน้นในตอนท้ายอีกว่า พระภิกษุ สามเณร ส่วนมากคงจะรู้ในพระธรรมวินัยบ้าง ไม่มากก็น้อย แต่มักจะฝ่าฝืนในข้อห้ามเหล่านั้น เพราะมีความต้องการที่จะกระทำในสิ่งที่ตนอยากทำ จึงมักจะมีข่าวที่พระภิกษุ สามเณร มีความประพฤติไม่เหมาะสมปรากฏให้เห็นเป็นประจำ

จากความคิดเห็นต่างๆ ของสมาชิกรวมพระสงฆ์ เห็นได้ว่า พระภิกษุ สามเณรส่วนใหญ่ในประเทศไทย ขาดความเข้าใจในพระธรรมวินัยอย่างถ่องแท้ ถ้าเปรียบแล้ว ก็เหมือนกับการไม่เข้าใจในกฎหมายของประชาชนแล้วก็ทำผิดกฎหมาย ซึ่งปัญหาของการไม่มีความเข้าใจในพระธรรมวินัยนี้ มีความคิดเห็นของสมาชิกรวมพระสงฆ์เสนอไว้อย่างน่าสนใจคือ การที่พระอุปัชฌาย์หรือผู้ที่มีสิทธิ์ให้บวช เมื่อเวลาทำการบวชไม่ได้บอกสอนพระธรรมวินัยอย่างถูกต้องหรือบางท่านไม่ได้บอกเลย อาจจะมีสาเหตุมาจากการที่พระอุปัชฌาย์เห็นว่า ให้ผู้บวชไปศึกษาเองหรือผู้บวชใหม่คงจะบวชไม่นาน 7 วัน 15 วัน 1 เดือน หรือมากที่สุดก็แค่ 3 เดือน ไม่ต้องศึกษาพระธรรมวินัยอะไรให้มาก เพราะบวชไม่นาน จึงทำให้พระอุปัชฌาย์ไม่ได้สั่งสอนพระธรรมวินัยอย่างแท้จริง แต่ความคิดเห็นของสมาชิกรวมพระสงฆ์คือ พระอุปัชฌาย์ขาดความรู้และขาดความเข้าใจในภาษาบาลีอย่างแท้จริง เนื่องจากว่าการที่พระภิกษุจะถูกกำหนดหรือแต่งตั้งจากองค์กรสงฆ์ให้ได้เป็นพระอุปัชฌาย์ ซึ่งมีสิทธิ์ที่จะบวชให้บุคคลทั่วไปได้นั้น องค์กรสงฆ์ไม่ได้พิจารณาว่าพระภิกษุรูปใดมีความสามารถในด้านภาษาบาลีมากน้อยเพียงใด แต่จะพิจารณาจากความคิดความชอบในด้านอื่นๆ จึงปรากฏให้เห็นว่ามีพระอุปัชฌาย์บางรูปขาดความรู้ในภาษาบาลี ซึ่งเป็นภาษาทางพระพุทธศาสนา

นอกจากนี้ ถ้า อดีตประธานชมรมพระสงฆ์ได้เสนอความคิดเห็นอีกว่า “เคยเห็นพระภิกษุสามเณรขับรถเก๋งหรือขับรถจักรยานยนต์ มีความรู้ดีกว่าไม่เหมาะสมเลย แต่ทำไมไม่มีการลงโทษหรือว่ากล่าวกันให้เด็ดขาด” เพื่อสมาชิกคนหนึ่งได้แย้งว่า ไม่มีพระธรรมวินัยข้อใดที่ห้ามพระภิกษุสามเณรขับรถยนต์พาหนะ ผู้วิจัยก็ได้ชี้แจงให้ทราบว่า แม้จะไม่มีพระธรรมวินัยห้ามไว้ในข้อประพฤติดังอย่าง เช่น การขับรถยนต์พาหนะหรือการนั่งกางเกงใน พระภิกษุ สามเณรก็ไม่ควรประพฤติ อันเนื่องมาจากการติเตียน การไม่ยอมรับจากสังคมที่ภาษาพระพุทธศาสนาเรียกว่าโลกวัชระ ถ้าประพฤติดังกล่าวผิดพระธรรมวินัยเช่นกัน

ดังนั้นการที่พระภิกษุ สามเณรบางรูปขาดความรู้ในพระธรรมวินัยอย่างถ่องแท้จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระภิกษุ สามเณรประพฤติในพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมขึ้นมาได้

สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับสังคม

1. พระเจ้าพรหมในชุมชนมีน้อย

พระพุทธศาสนากับสังคมไทยเป็นสิ่งที่คู่กันอย่างแยกไม่ออก แม้ว่าจะมีการยกเว้นไม่ให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติแล้วก็ตาม คนไทยก็ยังคงมีความผูกพันกับพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของ พิธีกรรมทางศาสนา จากหลายข่าวที่นำเสนอขึ้น เพื่อนสมาชิกรวมพระสงฆ์ได้เสนอความคิดเห็นว่า ชุมชนแม้จะรู้อยู่ว่า พระภิกษุ สามเณร ไปกระทำ

ผิดในข้อห้ามต่างๆ ผู้คนในชุมชนก็มักจะยอมรับ ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้มีพระภิกษุอยู่ประจำวัด สมาชิกชมรมพุทธศิลป์คนหนึ่ง ได้ยืนยันในเรื่องนี้ว่า “แม้ว่าพระจะเป็นกระบะ แต่บางท้องถิ่นก็ต้องยอมรับพระได้ เพราะต้องการให้มีพระจำพรรษาอยู่ที่วัด หรือแม้ว่าพระจะทำผิดพระธรรมวินัยแต่โยมก็ถือว่า ไม่ร้ายแรงเพราะพระช่วยดูแลวัดได้ เหมือนกับทำความสะอาดล้างความผิด ชาวบ้านก็ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่”

อดีตประธานชมรมพุทธศิลป์ ได้ให้ความเห็นว่า “การบวชในปัจจุบันไม่ได้มุ่งหวังเพื่อปฏิบัติอย่างแท้จริงอย่างเช่น การบวช ของสามเณรในช่วงปิดเทอมที่เรียกว่า บวชภาคฤดูร้อน ที่มีเวลาบวชประมาณ 1 เดือนและพอเปิดเทอมก็สึกไปเรียนหนังสือตามปกติ ซึ่งชาวพุทธเองแม้จะมีสามเณรมาบวชกันเพียงไม่นานก็มีความยินดีในการที่มีผู้สืบทอดพระพุทธศาสนาอยู่ที่วัด” ดังนั้นการมีพระจำพรรษาอยู่ที่วัด แม้จะมีข่าวว่าพระประพฤติไม่เหมาะสมบ้างชาวบ้านก็รับได้และไม่มีการว่ากล่าวพระภิกษุ สามเณรแต่อย่างใด เกรณียกิจอีกคนหนึ่งของชมรมพุทธศิลป์ ได้เล่าประสบการณ์ให้เพื่อนสมาชิกชมรมพุทธศิลป์ฟังว่า “ในตอนสงกรานต์ของทุกปี ที่บ้านจะมีการเปิดโอกาสให้พระภิกษุ สามเณร ได้เล่นสงกรานต์สาดน้ำและถูกเนื้อต้องตัวโยมที่เป็นผู้หญิงได้ เมื่อสอบถามแม่ดู แม่บอกว่านานทีปีหนไม่เป็นไรหรอก วัดบ้านเราจะได้มีพระอยู่จำพรรษามากๆ”

จากความคิดเห็นเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงสภาพปัจจุบัน พระภิกษุ สามเณรที่จะมาบวชในพระพุทธศาสนามีจำนวนน้อย หรือที่มาบวชก็ไม่สามารถบวชบวชอยู่ได้นาน ชาวชุมชนก็มีความต้องการให้วัดในชุมชนมีพระภิกษุ สามเณรเพื่อเป็นที่พึ่งทางจิตใจ เป็นผู้นำในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หากปรากฏว่ามีพระภิกษุ สามเณรประพฤติผิดนอกกรอบนอกทางบ้าง ชาวชุมชนก็ยอมรับได้และยังไปทำบุญตามปกติ จึงเป็นสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่พระภิกษุ สามเณรมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม

2. ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับวัด

ในอดีตนั้นวัดถือได้ว่าเป็นศูนย์รวมจิตใจและศูนย์กลางของการศึกษาในชุมชนอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในชนบททางไกลนั้น การทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การประชุม การเรียนหนังสือ ก็จะนิยมทำกันในวัดตามที่มีหลักฐานให้เห็นว่ามีชื่อ โรงเรียนตั้งตามชื่อวัด เช่น โรงเรียนวัดปทุมคงคา โรงเรียนวัดไผ่รวก ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับวัดจึงแยกออกจากกันไม่ได้ และชาวบ้านก็ได้มีส่วนในการทำนุบำรุงทางวัดอย่างเต็มที่ ปัจจุบันความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับวัดมีการเปลี่ยนไปวัดมีบทบาทต่อการจัดกิจกรรมต่างๆ ของชุมชนน้อยลง วัดเป็นเพียงแต่ที่พึ่งทางใจ หรือที่ทำพิธีกรรมทางศาสนาหรือเป็นสถานที่จัดงานมหรสพเท่านั้น

สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายคน โดยส่วนมากจะเห็นตรงกันในข้อที่ว่า พุทธศาสนิกชนเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างวัด,พระกับชุมชน

ชนต้องเปลี่ยนไปในด้านลบ อาทิเช่น “ญาติโยมที่ไปวัดไม่ค่อยมีความสำรวมเหมือนแต่ก่อน ตอนผมเป็นเด็กคนที่ไปวัดเขาห้ามใส่กางเกงหรือผ้าถุงที่สั้นเข้าไปในวัด เขาถือว่าบาป แต่เดี๋ยวนี้ใส่กระโปรงสั้นก็มี”

พุทธศาสนิกชนมีหน้าในการอุปถัมภ์พระภิกษุ สามเณร ในด้านการเป็นอยู่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการฉัน การเป็นอยู่หลับนอน การศึกษา ถ้าพุทธศาสนิกชนนำสิ่งดีไปให้กับพระภิกษุ สามเณร พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมคงไม่เกิด แต่ยังมีพุทธศาสนิกชนบางพวกที่มีพฤติกรรมที่มีส่วนทำให้พระภิกษุ สามเณรประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม เช่นความเห็นที่ว่า “อย่างข้าวที่พระอธิการjemพลอย ถูกข้อหาข่มขืน คิดว่าไม่น่าจะมีความผิดที่พระเพียงฝ่ายเดียว เพราะการข่มขืนมักเกิดจากโอกาสที่เหมาะสมเช่น อยู่กัน 2 ต่อ 2 และถ้าเป็นการข่มขืนทำไมไม่แจ้งความกับตำรวจก่อนหน้าทั้งที่เป็นเวลาดัง 2 ปี”

นอกจากนี้แล้วการที่พุทธศาสนิกชนนำสิ่งของไปถวายพระนั้น ดูเหมือนว่าจะเกิดการเข้าใจผิดไปมากและการเข้าใจที่ผิดของพุทธศาสนิกชนก็ทำให้พระภิกษุ สามเณร มีลภสักการะและมีการสะสมเงินทอง จนเกิดเป็นสิ่งที่ผิดพระธรรมวินัย ซึ่งไม่เอื้อต่อสภาพการปฏิบัติธรรมของพระภิกษุ สามเณรเลย กลับเป็นการสร้างกิเลส ให้พอกพูนขึ้น เหตุผลตรงนี้ สมาชิกชมรมพุทธศิลป์อีกคนหนึ่งให้ข้อคิดว่า “วัดใดก็ตามที่มีเรื่องผู้หญิงและเงินเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย วัดนั้นพังอย่างเดียว” แต่ก็มีสมาชิกชมรมพุทธศิลป์บางคนกลับเห็นว่า การที่พระภิกษุ สามเณร ได้รับเงินเยอะขึ้นอยู่กับความศรัทธาของพุทธศาสนิกชนไม่ควร โทษว่าพระสงฆ์เป็นฝ่ายผิด

เหตุผลหลายอย่างที่เป็นความคิดเห็นของสมาชิกชมรมพุทธศิลป์เป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับวัดมีส่วนที่ทำให้พฤติกรรมของพระภิกษุ สามเณรแสดงออกมาอย่างไม่เหมาะสมเนื่องจากว่า พุทธศาสนิกชนบางพวกได้ให้การสนับสนุนพระภิกษุ สามเณรในทางที่ไม่เหมาะสมโดยที่พุทธศาสนิกชนอาจจะเข้าใจผิดไปว่าสิ่งที่ตนทำลงไปนั้นเป็นบุญกุศลและเกิดประโยชน์กับพระภิกษุ สามเณร นอกจากนั้นพุทธศาสนิกชนที่เป็นผู้หญิงก็ขาดความสำรวมระวังในการไปวัดเช่น การแต่งกาย การแสดงกิริยา ไม่สำรวมกับพระภิกษุ สามเณร รวมทั้งการพูดคุย การแสดงตัวอย่างไม่เหมาะสม จึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร

3. ความคาดหวังของสังคม

สังคมไทยในปัจจุบันแม้มีการวิพากษ์วิจารณ์บางอย่างของพระภิกษุสามเณรมากกว่าแต่ก่อน แต่คนไทยที่นับถือพระพุทธศาสนาต่างมีความคาดหวังในตัวของพระภิกษุ สามเณร ในเรื่องต่างๆ ซึ่งบางครั้งคาดหวังเกินจากความจริงที่จะเป็นไปได้ เมื่อพบว่าพระภิกษุไม่สามารถปฏิบัติได้ตามที่คาดหวังไว้ก็เกิดความเบื่อหน่ายพลอยมีความคิดไม่อยากจะเชื่อในคำสอนของพระพุทธ

ศาสนาเช่นความคิดเห็นของ ประชาสัมพันธ์ของชมรมพุทธศิลป์กล่าวเกี่ยวกับการที่พระภิกษุ สามเณรดูภาพยนตร์ในเครื่องเล่นวีดีทัศน์ว่า “เมื่อมาบวชแล้วควรที่จะตัดกิเลสให้ได้หมดถ้าตัดไม่ได้ควรจะสึกไปดีกว่า”

ความคิดเห็นของเหรียญชมรมพุทธศิลป์ กล่าวว่า “ชาวพุทธตั้งความหวังกับพระสงฆ์มาก เกินไปเหมือนกับว่าพระภิกษุ สามเณรเป็นสิ่งศักดิ์ กิเลสทุกอย่างสามารถตัดได้หมด มีความเหนือกว่ามนุษย์โดยทั่วไป คาดหวังว่าทำผิดไม่ได้เลย” ซึ่งสังคมขาดการพิจารณาในข้อนี้ไปว่า การบวช ไม่ใช่การที่จะทำให้คนธรรมดากลายเป็นผู้วิเศษได้ เพียงแต่การบวชเป็นการเข้าไปเรียนรู้คำสอนที่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต แต่สังคมไทยกลับ ไปสนใจในความศักดิ์สิทธิ์ของตัวบุคคล เมื่อเห็นว่าบุคคลที่เขาให้ความหวังนั้นประพฤติดีไปบ้าง ซึ่งอาจจะไม่หนักหนาอะไรก็เกิดการเสื่อมศรัทธาทันที

สมาชิกชมรมพุทธศิลป์คนหนึ่ง ได้เสนอความข้อคิดว่า “การบวชบางครั้งเหมือนเป็นการลบล้างความผิดไปเลย” ซึ่งจากความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับข่าวของพระภิกษุที่ได้เคยเคย กระทำความผิดเช่น ข่มขืนหรือลักขโมยมาก่อนแล้วต้องโทษติดคุก พอพ้นโทษแล้ว ก็เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ผู้คนคิดว่าเมื่อมาบวชแล้วต้องกลายเป็นคนดีกันทุกคน และมีเพื่อนสมาชิกชมรมพุทธศิลป์กล่าวว่า เคยมีประสบการณ์ในตอนที่ยังเป็นสามเณรมีโยมได้นำบุตรหลานของตนมาบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งชายผู้นั้นเขามีนิสัยเป็นลักเพศ (กระเทย) เมื่อได้เข้ามาบวชแล้วก็ทำความยุ่งยากขึ้นในวัด ในส่วนนี้ตรงกับความคิดเห็นของ สมาชิกชมรมพุทธศิลป์อีกคนหนึ่งซึ่งเสนอความคิดเห็นว่า “ชาวบ้านที่มีบุตรชายต้องการให้บุตรของตนบวชเมื่ออายุครบ 20 ปี ไม่ว่าบุตรของตนจะเป็นชายแท้หรือลักเพศก็ตาม เพราะมีความเชื่อว่า ถ้าตนตายไปแล้วจะได้เกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์ ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่า ผ้าเหลืองจะช่วยให้คนดีได้โดยอัตโนมัติ”

นอกจากนี้แล้วสังคมยังมีความคาดหวังในด้านพิธีกรรมอันหนึ่งที่เชื่อกันว่า ทำแล้วจะทำให้ผู้ที่เสียชีวิตได้ขึ้นสวรรค์ คือ การบวชหน้าไฟ ซึ่งผู้บวชก็คือ เด็กที่ยังไม่รู้บาป บุญ คุณ โทษ แต่สังคมก็มีความคาดหวังว่าถ้าบวชแล้วจะทำเป็นผลดีต่อผู้ตาย การบวชเช่นนี้เรียกว่า เป็นกุศลกับผู้ตาย แต่ไม่ได้ทำให้ผู้บวชพ้นทุกข์หรือได้รับฟังคำสอนอะไรเลย เพราะผู้บวชจะใช้เวลาในการบวชเพียง 1-2 วันแค่นั้นเอง เมื่องานศพเสร็จสิ้นแล้วจะสึกทันที

ผู้วิจัยได้สอบถามเกี่ยวกับว่า การที่เราพบเห็นข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร บ่อยๆ นั้นเป็นผลทำให้สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ยังมีความศรัทธาและยังอยากทำบุญตักบาตรอยู่หรือไม่ ก็ได้รับคำตอบว่า ยังคงจะทำบุญใส่บาตรอยู่ตามปกติ เพราะคิดว่าพระภิกษุ สามเณร ที่ดีๆ ยังมีอยู่ในพระพุทธศาสนาอยู่มาก และไม่ได้คาดหวังในตัวพระภิกษุ สามเณร ว่าจะต้องดีเลิศเลอจนไม่สามารถทำผิดได้ และยังฝากข้อคิดเห็นส่งท้ายว่า แม้แต่ศาลที่ทรงไว้ซึ่งความยุติ

ธรรมยังเคยทำความผิด หรือตัดสินคดีผิดเลย พระภิกษุ สามเณรก็อาจจะมีบ้างที่พลั้งเผลอทำความผิดไป และการทำบุญเราทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำให้เราซึ่งเป็นผู้ทำบุญได้บุญและเกิดความสุขสบายใจทุกครั้งที่ได้ทำบุญ

สาเหตุที่เกี่ยวกับยุคสมัย

1. ผลกระทบจากสื่อ

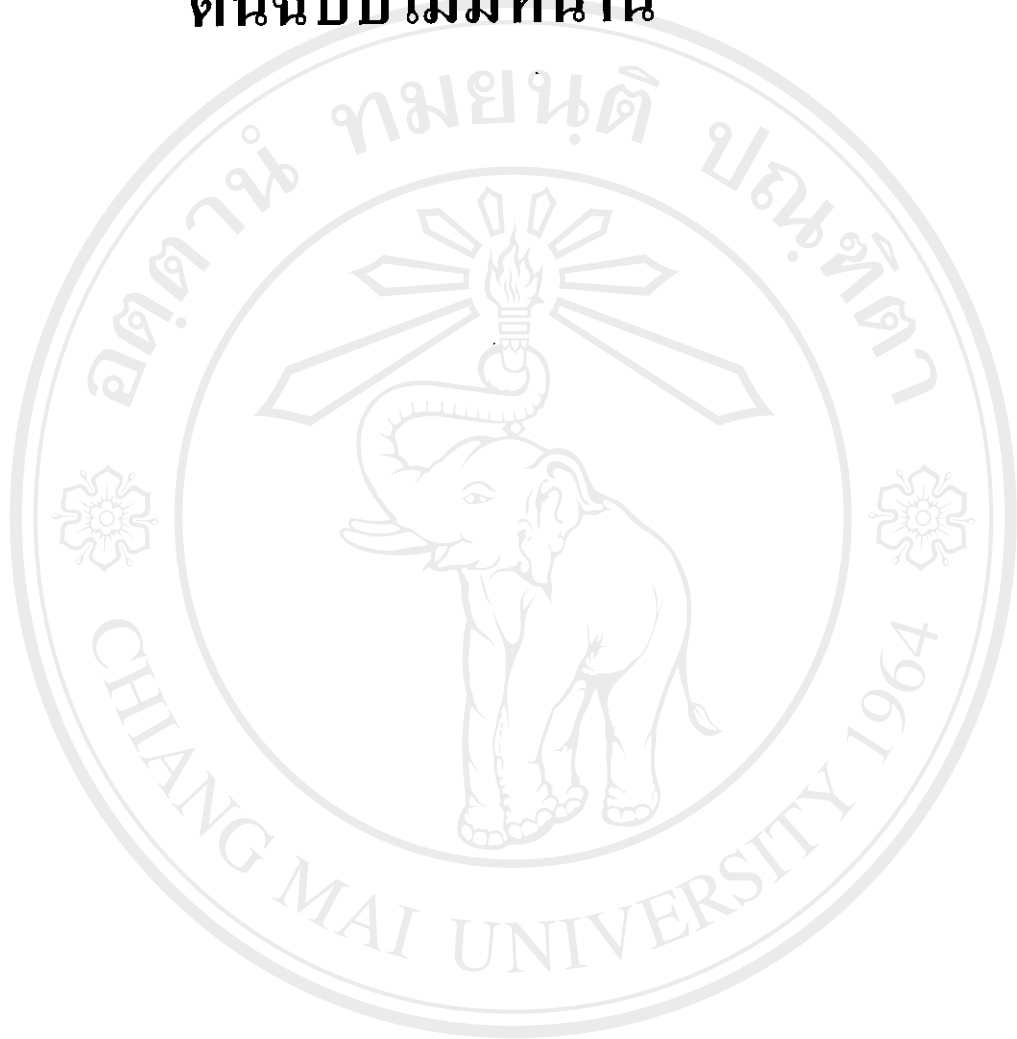
สิ่งต่างๆ ใน โลกยุคโลกาภิวัตน์มีความทันสมัย มีวิทยาการที่ล้ำยุคมาก ผู้คนไม่ว่าอยู่ที่ใดก็สามารถสัมผัสกับสื่อต่างๆ ได้ว่าจะเป็น หนังสือพิมพ์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และสื่อเหล่านี้ก็เป็นเหมือนกับดาบ 2 คม ซึ่งมีทั้งส่วนที่ดีและส่วนที่เสีย พระภิกษุ สามเณรในปัจจุบันเองได้รับรู้ถึงสื่อเหล่านี้ ซึ่งเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ พระภิกษุ สามเณร มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่ไม่เหมาะสม

เลขากรรมการชมรมพุทธศิลป์ ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เคยพบว่าพระในวัดมีโทรศัพท์, คอมพิวเตอร์, โทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นของตนเอง ซึ่งดูแล้วไม่เหมาะสมกับเพศบรรพชิต และบางครั้งพระภิกษุ สามเณรใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ กันโดยไม่เหมาะสมกับสถานที่” และกล่าวถึงเคยพบว่า มีข่าวที่พระภิกษุ แอบแต่งตัวเป็นฆราวาสหนีเที่ยวตอนกลางคืน เพื่อนสมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ได้ให้เหตุผลว่า น่าจะมาจาก พระภิกษุ ได้ยินจากชาวบ้าน ที่เล่าถึงสถานที่ที่นำไปเที่ยว ออกไปเที่ยวกับเขาบ้าง หรือเคยเห็นแต่ในโทรศัพท์เลยมีความต้องการเห็นโลกภายนอกว่าเหมือนกับที่เคยเห็นในโทรศัพท์

นอกจากนี้แล้ว สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับพระภิกษุ สามเณรในด้านเสื่อมเสียว่า บางข่าวดูเหมือนจะนำเสนอเกินจริง เพราะอยากขายข่าว ประชาสัมพันธ์ชมรมพุทธศิลป์อีกคนหนึ่ง ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ข่าวที่นำเสนอทุกข่าวที่ได้อ่าน รู้สึกว่าผู้เขียนข่าวใช้ถ้อยคำที่กล่าวหารุนแรงเกินไป ไม่เหมาะสมกับพระภิกษุ สามเณร นอกจากนี้ ข่าวที่นำเสนอยังเป็นเรื่องยังไม่ได้มีการตัดสินว่าพระภิกษุ สามเณรผิดจริงหรือไม่ แต่ทางสื่อก็ได้ตัดสินไปแล้วว่าพระภิกษุ สามเณรที่เป็นข่าวนั้นผิดเต็มๆ ทั้งที่ผู้เขียนข่าวบางคนอาจจะไม่รู้ถึงพระธรรมวินัยที่ถูกต้องด้วยซ้ำและยังไม่ได้มีการสอบสวนอย่างละเอียด”

ผู้วิจัยได้สอบถามถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับว่า ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ ควรที่จะให้พระภิกษุ สามเณร ได้มีโอกาสได้รับรู้เรื่องต่างๆ โดยการดู โทรศัพท์ ฟังวิทยุ เล่นอินเทอร์เน็ต ดู โทรศัพท์ อยู่หรือไม่ สมาชิกชมรมพุทธศิลป์มีความคิดเห็นตรงกันว่า ควรให้โอกาสพระภิกษุ สามเณรได้รับรู้ข่าวสาร แต่การที่พระภิกษุ สามเณรใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือเล่นอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะที่เล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตต่างๆ ไม่ควรให้พระภิกษุ สามเณรได้มีอิสระในเรื่องดังกล่าว โดย

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

เงินทองให้มากขึ้นซึ่งพระบางรูปที่มีเงินทองมากๆ นั้นอาจจะมีผู้หญิงที่ต้องการทรัพย์สินเข้ามาเกี่ยวข้องจนทำให้เกิดพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมขึ้น”

ในการนำเสนอข่าวพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร มีหลายข่าวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทั้งเรื่อง เงินทอง ตำแหน่งที่ต้องการ นอกจากนี้แล้ว สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ ยังนำประสบการณ์ที่ตนได้ไปพบเห็นมาซึ่งเกี่ยวกับเรื่องอันไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร เป็นต้นว่า การมีรถยนต์ประจำตำแหน่ง การมีกุฏิที่ติดแอร์ มีเครื่องอำนวยความสะดวกที่ไม่เหมาะสมกับสมณเพศ ซึ่งแสดงให้เห็นถึง พระภิกษุ สามเณรมีลักษณะของการติดในวัตถุนิยม อันเป็นสาเหตุให้มีการประพฤติปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร

สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับองค์กรสงฆ์

1. สมณศักดิ์และตำแหน่งของพระภิกษุ สามเณร

ในสมัยพุทธกาลนั้นเท่าที่ได้ค้นคว้าไม่ปรากฏว่ามีการตั้งตำแหน่ง สมณศักดิ์ให้กับพระภิกษุ สามเณรเลย ไม่ว่าจะเป็น พระครู, พระอริการ, พระราช และไม่มีตำแหน่งเจ้าอาวาส, เจ้าสำนัก, เจ้าของสถานที่ เนื่องจากว่าตามหลักของพระธรรมวินัย พระภิกษุ สามเณร ไม่มีสิทธิ์ที่จะยึดถือเอาสิ่งของต่างๆ ที่เหมือนกับฆราวาสเลย เมื่อบวชแล้วต้องปล่อยวางหมด ไม่มีทรัพย์สินสมบัติใดๆ มีเพียงผ้า 3 ผืนคือ จีวร สังฆาฏิ และผ้าห่ม เท่านั้น แต่น่าจะเป็นที่สังคมไทยต้องการให้มีตำแหน่งให้กับพระสงฆ์เอง จึงทำให้มียศต่างๆ แก่พระสงฆ์ในปัจจุบัน

อดีตประธานชมรมพุทธศิลป์ ได้เสนอความคิดเห็นว่า “ที่จริงแล้วตำแหน่งหรือสมณศักดิ์, พหุยศ ของพระสงฆ์ตามที่องค์กรสงฆ์ จัดขึ้นมานั้นเพื่อเป็นกุศโลบายอย่างหนึ่งที่จะทำให้พระภิกษุ สามเณร ที่อยากจะได้ตำแหน่งนั้น พากันปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อยู่ในพระธรรมวินัย แล้วจะได้ตำแหน่งนั้นเป็นการตอบแทน แต่พระสงฆ์บางจำพวกกลับเข้าใจเป็นอย่างอื่น จึงทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นมา”

ความคิดเห็นอันนี้ ชี้ให้เห็นว่า แม้แต่ฆราวาสยังมองออกเลยว่า ตำแหน่ง สมณศักดิ์ ที่เขาได้จัดให้พระสงฆ์นั้น เป็นเหมือนรางวัลที่ผู้ใดทำดีก็ได้ ใครประพฤติตนยังไม่ดีพอก็ไม่ได้ ใครอยากได้ต้องประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ไม่ใช่ว่าอยากได้ก็แย่งกันเอา เพื่อนสมาชิกชมรมพุทธศิลป์หลายคนเคยได้บวชมาก่อนและเคยได้มีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าว และแสดงความคิดเห็นว่า พระภิกษุ สามเณร ที่สอบได้เปรียญธรรม 3 ประโยคถึง 9 ประโยค จะได้รับพหุยศ หรือตาลปัตร ประจำตัวเพื่อแสดงว่า สอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ซึ่งการสอบภาษาบาลีนั้นยากมากๆ ถ้าใครได้พหุยศก็ถือว่าเก่ง ซึ่งการกระทำได้ดังกล่าวก็นับว่าเป็นการดีที่ทำให้พระภิกษุ สามเณรขยันในการเรียนภาษาบาลี ซึ่งเป็นภาษาของพระพุทธศาสนา

ในทางกลับกัน มีส่วนเสียที่เกิดจากสาเหตุดังกล่าว ตำแหน่งของพระสงฆ์บางตำแหน่งไม่ได้เกิดจากการเรียนเก่งหรือปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แต่เกิดจากการปฏิบัติในด้านอื่นๆ เป็นต้นว่า การสร้างวัดอุภายในวัด เช่น วิหาร ศาลา โบสถ์ ให้ใหญ่โต ถ้าพระสงฆ์ในวัดใดทำได้ดีจะได้รับการพิจารณาจากองค์กรสงฆ์ในการมอบตำแหน่ง สมณศักดิ์ให้ จนทำให้พระสงฆ์บางรูปถึงกับต้องดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อตัวเองจะได้ในยศศักดิ์เหล่านั้น ซึ่งแทนที่จะขัดเกลากิเลสให้น้อยลง กลับเพิ่มความอยากในตำแหน่ง สมณศักดิ์มากขึ้น

สมาชิกกลุ่มผู้หญิงคนหนึ่งเล่าประสบการณ์ว่า “เคยพบว่าผู้หญิงไปติดต่อกี่ยวข้องกับพระผู้ใหญ่ระดับเจ้าคณะอำเภอที่วัดแถวบ้าน เนื่องจากว่าพระรูปดังกล่าวมีทรัพย์สินมากและมีตำแหน่งเป็นถึงเจ้าคณะอำเภอ” ซึ่งจากเรื่องดังกล่าวอาจจะเป็นไปได้ว่า เมื่อพระภิกษุ รูปใดมียศตำแหน่งสูง อาจจะเป็นจุดสนใจของเพศตรงข้ามที่อยากได้ผลประโยชน์จากพระภิกษุเหล่านั้น ดังนั้น ยศ ตำแหน่งจึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งของการเกิดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณร

2. การคัดสรรบุคคลก่อนบวช

ข่าวของการกระทำพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมของพระภิกษุ สามเณรทำให้หลายต่อหลายคนต้องการให้มีการตรวจสอบว่า แต่ก่อนที่จะบวชนั้น ได้มีการคัดเลือกล่วงหรือไม่ เพราะดูเหมือนว่าคนที่มาบวชจะมุ่งหวังที่จะมาทำความไม่ดีให้กับพุทธศาสนา เช่น เป็นผู้ร้ายมาก่อน เคยกระทำความผิดที่ร้ายแรงมาก่อน สมาชิกชมรมพุทธศิลป์ได้เสนอความคิดเห็นเป็นหลายอย่างเกี่ยวกับประเด็นนี้ เป็นต้นว่า การคัดสรรบุคคลก่อนบวชน่าจะทำได้ดีกว่านี้เช่น “ที่วัดบ้านผมเคยมีผู้ชายที่ผ่านเกณฑ์ทหารมาบวช ซึ่งไม่ได้เป็นทหารเนื่องจากว่าชายคนนั้นแต่งตัวเป็นผู้หญิงและมึนเมา แต่ไม่รู้ว่ามีผลเปลี่ยนแปลงเพศหรือไม่ เมื่อมาบวชก็ไปยุ่งเกี่ยวกับพระในวัดจนเป็นเรื่องราวอยู่หลายวันและต้องถูกให้สึกไป” จากความคิดเห็นแสดงให้เห็นว่าการคัดกรองบุคคลก่อนบวชทำโดยหยาบหวมและไม่ได้คำนึงถึงหลักพระธรรมวินัย ดังนั้นพระอุปัชฌาย์ที่ให้มีการบวชเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในการคัดสรรบุคคลก่อนบวช ซึ่งในปัจจุบันพระอุปัชฌาย์ส่วนมากที่ขาดการพิจารณาตรงนี้ เพราะคิดว่าทุกคนมีสิทธิ์บวชได้ และมีสิทธิ์ประพฤติดีได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนไม่ดีมาขนาดไหนก็ตาม สามารถบวชได้

ในหลักพระธรรมวินัยของการคัดสรรบุคคลก่อนบวชนั้นได้กำหนดไว้เพื่อคัดสรรบุคคลที่สมควรให้ได้รับการคัดเลือกให้ได้บวช ไม่ใช่ว่าบุคคลใดมีความประสงค์ที่จะบวชก็บวชได้เลย ต้องมีการคัดกรองทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับพระพุทธศาสนาในภายหลัง

ดังนั้นแล้วถ้าหากว่าการคัดบุคคลก่อนบวชไม่ได้มีการกระทำกันอย่างจริงจัง พระภิกษุ สามเณรที่บวชมานั้นก็จะมาประพฤติดังที่ไม่เหมาะสมได้

3. ระบบการปกครองสงฆ์

ในส่วนของการปกครองสงฆ์หรือผู้ที่ทำหน้าที่ในการปกครองสงฆ์ทั่วประเทศซึ่งเมื่อเปรียบไปแล้วก็คล้ายกับพระบรมมหาราชวังที่ปกครองผู้คนในประเทศ การปกครองของสงฆ์จะมีตั้งแต่ระดับประเทศคือ พระสังฆราช ระดับภูมิภาคคือ เจ้าคณะภาค ระดับจังหวัดคือ เจ้าคณะจังหวัด ระดับอำเภอคือ เจ้าคณะอำเภอ ระดับตำบลคือ เจ้าคณะตำบล ระดับหมู่บ้านคือ เจ้าอาวาส อันนี้เป็นระบบการปกครองของสงฆ์อย่างคร่าวๆ และเข้าใจง่าย

สมาชิชมรมพุทธศิลป์ ให้ความสำคัญกับเรื่องระบบการปกครองของสงฆ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข่าวของพระภิกษุ สามเณรที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมไว้ว่า องค์การสงฆ์ไม่น่าจะมีส่วนในการที่พระภิกษุ สามเณร ประพฤติตนไม่เหมาะสม เพราะองค์การสงฆ์ น่าจะมีข้อบังคับต่างๆ ที่ติดอยู่แล้ว แต่น่าจะเพิ่มความเข้มข้นในการควบคุมพฤติกรรมของพระภิกษุ สามเณรให้มากกว่านี้

นอกจากนี้ ที่ปริกษามรมพุทธศิลป์ ได้เสนอความคิดเห็นว่า “พระพุทธศาสนาไม่เหมือนศาสนาอื่นที่ เมื่อเข้ามาบวชแล้วไม่มีข้อบังคับตายตัวว่า บวชไปแล้วต้องปฏิบัติอะไรบ้าง บวชไปเพื่ออะไร ดังนั้นน่าให้องค์กรสงฆ์จัดรูปแบบขึ้นมาบังคับในตรงนี้เป็นต้นว่า เมื่อบวชครบ 1 เดือนจะต้องสอบผ่านหัวข้อธรรมอันนี้หรือข้อกำหนดอื่นๆ ให้เป็นรูปธรรม ซึ่งจะทำให้พระภิกษุ สามเณรที่บวชแล้ว ได้มีหน้าที่ในการปฏิบัติในขณะที่บวช” หรือความคิดเห็นอีกอันหนึ่งว่า “องค์การสงฆ์ในปัจจุบันไม่ค่อยที่จะมีบทบาทในการจัดการสงฆ์ในระดับล่างเลย โดยมากจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพระอุปัชฌาย์ คือ เจ้าคณะตำบลเป็นผู้จัดการเรื่องในการสั่งสอนผู้เข้ามาบวช และพระอุปัชฌาย์เองก็มีการเพิกเฉยไม่มีการสั่งสอนใดๆ เลย เพียงแต่บวชบุตรหลานของชาวบ้านตามประเพณีเท่านั้น” ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมขึ้นในพระภิกษุ สามเณรที่ไม่ได้รับการสั่งสอนอย่างถูกต้อง ดังนั้นการมีมาตรการควบคุมพระภิกษุ สามเณรจึงเป็นสิ่งที่สมควรและจำเป็นอย่างยิ่งหาไม่แล้วจะต้องมีพระภิกษุ สามเณรที่ประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสมขึ้นอีกอย่างแน่นอน